Anni Albæks prædiken 1. søndag efter påske

Taler
Anni L. Albæk
Sognepræst i Møllevangskirken

Dato
28. april 2019

Sted
Møllevang Kirke

Omstændigheder
Prædikentekst
Johannesevangeliet kapitel 20, vers 19-31

Fred være med jer. Sådan lyder ordene fra Jesus til sine disciple. Sådan lyder ordene fra Jesus til os, også i dag. Sådan lyder ordene til alle gudstjenester. Fred være med jer.

Det er et stort ønske til os og til verden. Hvad kan man næsten ønske mere for andre mennesker end fred. Fred i verden, fred i livet, fred med dem selv og dem de er.

Verdens religioner har næsten alle freden som deres kerne. Men det betyder ikke, at der ikke kan være skrifter, også i Bibelen, der, revet ud fra deres sammenhæng, kan give udtryk for det modsatte. Skriftsteder som kan ophøjes til sandheder og bruges som argument for at gøre og ville det onde. Men det er både misbrug og misforståelse. Misbrug af tillid og misforståelse af Gud i sidste ende.

For da Jesus var blevet henrettet. Og ikke bare henrettet, men hånet, spyttet på, slået, latterliggjort, ydmyget og svigtet. Da han havde hængt på korset til sin død, og nu endelig var opstået på 3. dagen Påskemorgen, og igen mødte sine disciple – der vel at mærke er menneske, der alle som én flygtede og svigtede ham, da de opdagede alvoren og blev bange, da mødte Jesus dem med ordene:

Fred være med jer.

Han mødte dem ikke med hverken anklager eller vrede, og slet ikke med hævn. Han møder dem med fred. Fred. Det er ikke bare forbilledligt, men det skal gøre noget ved os, når Jesus møder mennesker med et Fred være med jer. Møder os med det.

Det SKAL spejle tilbage på vores liv og verden. Det SKAL spejle tilbage på vores måde at være kristne på.

I sidste uge genlød Sri Lanka af lyden fra bomber, der sprang. Sprang i kirker, hvor troende fejrede, at Jesus har overvundet døden og fejrede at livet er større og stærkest. Sprang på hoteller, hvor mennesker og heriblandt børn, sad klar til at nyde morgenmad sammen. Langfredag gentog sig denne påskemorgen. Og sorgen væltede så mange familier omkuld, mens vi andre så til i uforståenhed overfor de mennesker, der bar bomberne ind. Dette had. Og et rungende "hvorfor" flængede himlen over os, som det altid vil gøre, når døden rammer pludseligt og uretfærdigt. Hvorfor. Man står magtesløs tilbage.

Og hævnens vej begynder at vise sig for os. Det er måske forståeligt et kort øjeblik, men vi skal huske, at hævn dækker over sorg. Dækker over det menneske, der står tilbage og ville ønske, at dette mareridt ikke var sket. At verden aldrig skulle have oplevet dette. Hævnen er blot et klæde, der må og skal rives væk, for hævnen er aldrig en vej at gå. Aldrig.

Jesus møder os med et Fred være med jer.

Fred i sindet, fred i hjertet. Det er det modsatte af hævn. Og hævn avler hævn. Så på et tidspunkt skal det stoppes. På et tidspunkt må vi insistere på den fred Vor Herre selv kom med.

Sidste søndag var et angreb på den kristne kirke, ikke bare i Sri Lanka, men i hele verden. Verdensmagten vil gøres deres ypperste for at retsforfølge bagmændene, hvilket de selvfølgelig skal; men som kirke skal vi svare igen. Vi skal svare igen med kærlighed og tilgivelse. Det er ALTID troens svar på hævn. Vi skal insistere på kærlighed, hvor den ikke er. Tilgivelse hvor den mangler.

Fred være med jer, sagde Jesus. Han sagde ikke Fred være med os. Det kan ellers umiddelbart lyde mere inkluderende, men er det langt fra. For hvis Jesus havde sagt Fred være os, så havde han ment den lille gruppe mennesker, der lige var samlet og som han lige kunne få øje på. Når Jesus derimod siger Fred være med jer, så mener han os alle sammen. Alle mennesker til alle tider. Dem, der ikke er her, og dem vi ikke når. Derfor siger Jesus: Fred være med jer – med jer alle sammen.

Vi skal bære den fred ud af kirken. Hver af os får freden, når vi er samlet her, og den bærer vi med os ud i verden. For fred skal bæres. Den er en konkret og håndgribelig måde at være menneske på, hvor vi holder fast i, at det er freden der skal brede sig. For hævn avler hævn, men freden bremser hævnen. Heldigvis.

Og det KAN være svært, når og hvis vi bliver provokerede eller krænkede, men der, ja, netop der –hvor freden er truet, skal vi holde endnu mere fast i den. Insistere som Thomas gjorde det, da han hørte, at Jesus var komme tilbage fra de døde. Han ville se naglemærkerne og stikke sin finger derind. Thomas, der lidt uretfærdigt er blevet kaldt tvivleren, hvor hans tilnavn faktisk betyder tvilling, er den discipel, der holder ved, at opstandelsen ikke bare må være et rygte, men at det ER sket – som historiske og ægte begivenhed.

Thomas insisterer, og vi tror det er et udtryk for tvivl. Men det er et udtryk for forståelsen af, at opstandelsen ikke bare er en tankemæssig begivenhed, men er sket.

På samme måde vil nogle mene, at ønsket om fred er udtryk for fejhed eller dumhed, når det i virkeligheden er Jesu ønske for mennesker. Vi skal blot bære det ønske med os.

Bære det med os i livet, i fremtiden, i mødet med hinanden – og nok vigtigst af alt, bære det med os ind i mørket.

Fred være med jer. Lad det give genlyd i hele verden. Lad os insistere på fred.

Amen

Kilde
https://ojetderser.blogspot.com

Kildetype
Dokumentation på online medie

Tags
1. søndag efter påske, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/anni-albaeks-praediken-1-sondag-efter-paske